

δήλωση αποχής συσσιτίου

-κρατούμενων αγωνιστών σε ένδειξη αλληλεγγύης στους κατηγορούμενους του ιδιότυπου στρατοδικείου στον Κορυθαλλό που απαιτούν (τέσσερις με απεργία πείνας και ένας με αποχή συσσιτίου) το μη φακέλωμα όσων αλληλέγγυων προσέρχονται στη δίκη και τη μαγνητοφώνησή της-

Στις 17/1 ξεκίνησε η δίκη του «Χαλανδρίου». Η πρώτη από μια σειρά δικών για την υπόθεση «Συνομοσπίας Πυρήνων της Φωτιάς».

Ήδη πριν από την έναρξή της μια σειρά αποφάσεων και νόμων διαμόρφωσαν μια συγκεκριμένη συνθήκη. Η κατάργηση ουσιαστικά της έννοιας του «πολιτικού εγκλήματος», η παραπομπή των κατηγορουμένων σε εφετείο κακουργημάτων και όχι σε μεικτό ορκωτό, η ειδική σύνθεση του δικαστηρίου (αφού στην κλήρωση δεν συμπεριλήφθησαν όλα τα μέλη της ολομέλειας των εφετών αλλά όσα η ίδια η ολομέλεια με ασαφή κριτήρια όρισε), η διεξαγωγή της δίκης σε ειδική αίθουσα μέσα στις φυλακές Κορυθαλλού, δύσκολα θα υποστήριζε κανείς ότι δεν την καθορίζουν.

Μια δίκη η οποία καλείται να επικυρώσει την -πρώτη φορά σε τέτοια έκταση και γι αυτό με ιδιαίτερη σημασία- ποινικοποίηση των φιλικών, κοινωνικών και συντροφικών σχέσεων. Να στείλει ένα μήνυμα ισχύος μέσα από την κατάδίκη όσων έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή τους στην συγκεκριμένη οργάνωση. Να συμπληρώσει μια εκστρατεία απονοματοδότησης και απαξίωσης της αντικαθεστωτικής δράσης συνολικά, κατασκευής αστυνομικών σεναρίων και δημοσιογραφικών αποκαλύψεων. Να ολοκληρώσει ένα ακόμα κύκλο για να εμπεδωθεί το μήνυμα ότι οι «τρομοκράτες» είναι στη φυλακή, ότι το κράτος έχει νικήσει, ότι η τάξη έχει κατισχύσει και επιβληθεί. Και όλα αυτά μέσα στη μιντιακή αλήθεια της «απόπειρας απόδρασης των κρατουμένων», του «φόβου στις τάξεις των δικαστών», των «αιτημάτων που παρακωλύουν τη διαδικασία».

Από την πρώτη μέρα της δίκης, οι κατηγορούμενοι και οι δικηγόροι τους απαίτησαν να μαγνητοφωνούνται τα πρακτικά και κυρίως να σταματήσει το φακέλωμα όσων παρακολουθούσαν τη δίκη. Την κατακράτηση δηλαδή των ταυτοτήτων των συγγενών τους, των φίλων τους, των συντρόφων τους και η καταγραφή των στοιχείων τους από την αστυνομία. Μια χαρτογράφηση απαραίτητη για να στηθούν αργότερα νέες διώξεις, να κατασκευαστούν νέες επαφές μεταξύ «υπόπτων για θέματα τρομοκρατίας», να μεγαλώσουν οι λίστες όσων βρίσκονται υπό παρακολούθηση, να δουν κι άλλοι άνθρωποι ευφάνταστα σενάρια για τη ζωή τους στις κυριακάτικες εφημερίδες. Κι ενώ το δικαστήριο έκανε αρχικά δεκτά τα αιτήματα, μετά από

λίγο - ύστερα από μια «φιλική συζήτηση» με την αντιτρομοκρατική- ανακοινώνει ότι τελικά δεν μπορούν να ικανοποιηθούν. Και τέλος, το δικαστήριο αποφάσισε ότι η δίκη μπορεί να γίνει ερήμην των κατηγορουμένων και χωρίς τους δικηγόρους τους.

Και αν κάποιοι σοκάρονται, αν κάποιοι απορούν ακόμα, μπορούν να κοιτάζουν γύρω τους. Έχουμε απέναντί μας χωρίς αμφιβολία, ένα σύγχρονο ολοκληρωτικό καθεστώς. Η Τρόικα, οι οίκοι αξιολόγησης μαζί με τον Σύνδεσμο Βιομηχάνων και την Ένωση Εφοπλιστών καταθέτουν τους νόμους. Οι δημοσιογράφοι υπαγορεύουν ποια είναι τα όρια των διαδηλώσεων, ποιες απεργίες είναι παράνομες, ποιοι έπρεπε να έχουν ήδη συλληφθεί.

Η εκτελεστική εξουσία χάνει ακόμα και τη συμβολική της λειτουργία και το διαμεσολαβητικό της ρόλο. Αντίθετα, η δικαστική ισχυροποιείται διαρκώς, η αστυνομία στρατιωτικοποιείται και στη Σχολή Αλεξιπρωτοκλιτών εκπαιδεύονται στην καταστολή διαδηλώσεων. Οι φυλακές γεμίζουν αγωνιστές. Ο κρατικός μηχανισμός επιδιώκει να ελέγξει /επιτηρήσει /παρέμβει σε κάθε στιγμή του κοινωνικού. Τα έντεκα εκατομμύρια των κατοίκων χωρίζονται σε όσους είναι υπέρ «της σωτηρίας της χώρας» ή κατά. Μια κατάσταση μόνιμης έκτακτης ανάγκης, όχι μια παρεκτροπή αλλά η προϋπόθεση για να γίνει η κρίση ευκαιρία για τα συμφέροντα του κεφαλαίου, για να δημιουργηθεί ένα κάτεργο 131.944 km², χωρίς συλλογικές συμβάσεις εργασίας, ασφάλεια, μισθούς, αποζημιώσεις, επιδόματα απεργίας.

Τα περιθώρια αμφιβολίας αφορούν αν θα επιβληθεί επίσημα κάποιος στρατιωτικός νόμος ή θα κηρυχθεί η χώρα σε «κατάσταση πολιορκίας».

Σε αυτή τη συνθήκη η αλληλεγγύη σε όποιον αγωνίζεται αποκτά αξία ανεκτίμητη. Είτε πρόκειται για την ανυποχώρητη στάση των κατοίκων της Κερατέας, είτε για τον αποφασιστικό και σθεναρό αγώνα των μεταναστών απεργών πείνας, είτε για τις μάχες των φυλακισμένων αγωνιστών η αλληλεγγύη στήνει αναχώματα στην επέλαση της καταστολής, μετατρέπει τις εστίες αντίστασης σε κοινότητες αγώνα. Η τουλάχιστον το προσπαθεί. Διαμορφώνει τους όρους για την απελευθέρωση των αγωνιστών. Σε τελική ανάλυση διαμορφώνει τους όρους για την ανατροπή και την επανάσταση.

Γιάννης Δημητράκης
Άρης Σειρηνίδης
Σαράντος Νικητόπουλος
Χριστόφορος Κορτέσης
Χρήστος Πολίτης
Πολύκαρπος Γεωργιάδης
Βαγγέλης Πάλλης

6/2/2011